

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10SZa/2/2016
Identifikačné číslo spisu:	1015201967
Dátum vydania rozhodnutia:	03.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Hatalová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1015201967.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a z členov JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, PhD., v právnej veci navrhovateľa: V., narodený XX.XX.XXXX, štátna príslušnosť Sýrska arabská republika, zastúpený: Mgr. Jarmila Karak Vargová, advokátka, Brečtanová 21, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Banská Bystrica, Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Trenčín, Jilemnického 2, Trenčín, o preskúmanie rozhodnutia odporcu č. p. PPZ-HCP-BB8-194-013/2015-AV zo dňa 24.10.2015, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/128/2015-33 zo dňa 07.12.2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Sp/128/2015-33 zo dňa 7. decembra 2015 p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie č. p. PPZ-HCP-BB8-194-013/2015-AV zo dňa 24.10.2015, ktorým odporca podľa § 88 ods. 1 písm. d) s poukazom na § 84 ods. 1 písm. c) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil navrhovateľa dňom 24.10.2015 na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy a to na dobu 3 mesiacov - do 24.01.2016.

Navrhovateľ bol v zmysle ustanovenia § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov umiestnený v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

Krajský súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného návrhu -opravného

prostriedku. K námietke nedostatočne zisteného stavu veci krajský súd uviedol, že nie je dôvodná. Odporca v konaní o zaistení navrhovateľa vykonal všetky úkony, potrebné k tomu, aby získal potrebnú sumu informácií, na základe ktorých dospel k vydaniu napadnutého rozhodnutia, nakoľko sa oboznámil s obsahom výsluchu odporcu pred správnym orgánom Českej republiky a navrhovateľa vypočul v konaní o jeho zaistení. Podľa názoru krajského súdu z obsahu týchto výsluchov jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ sa nachádza na slovenskom území neoprávnene - bez cestovného dokladu a náležitých povolení, že na Slovensko pricestoval vlakom z Maďarska, keď mal v úmysle dopraviť sa do Nemeckej Spolkovej republiky (ďalej len „NSR“), že nedisponuje finančnými prostriedkami, že na Slovensku nemá zabezpečené ubytovanie, že tu o azyl požiadať nechce, že jeho jediným cieľom je dopraviť sa do NSR a tam požiadať o azyl a žiť tam. Tiež z obsahu výsluchu pred českým správnym orgánom vyplýva, že sa chce dostať do NSR. Aj s poukazom na vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa krajský súd mal za to, že odporca získal všetky informácie, na základe ktorých mohol kvalifikovane rozhodnúť.

K námietke, podľa ktorej odporca nezisťoval pomery v Maďarsku vo vzťahu k článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), resp. vo vzťahu k § 81 zákona o pobyte cudzincov, krajský súd uviedol, že podľa zaužívaného výkladu pod pojmom „mučenie“ sa rozumie neľudské zaobchádzanie spôsobujúce veľmi závažné a kruté utrpenie, ktorého cieľom je získanie informácie, priznania alebo potrestania, ďalej pod pojmom „neľudské zaobchádzanie alebo trest“ sa rozumie spôsobenie intenzívneho duševného a fyzického utrpenia, ktoré je v danom prípade neospravedlniteľné, pod pojmom „ponižujúce zaobchádzanie“ sa rozumie zlé zaobchádzanie, ktoré má vzbudiť u obeti pocit strachu, úzkosti a podradnosti a ktoré je spôsobilé potupiť a ponížiť prípadne zlomiť jej fyzický alebo morálny odpor a ktoré obet' núti konať proti svojej vôli. Z uvedených charakteristík považoval za zrejmé, že ide o závažné konania, porušujúce základné práva jednotlivca. Maďarsko je členským štátom Európskej Únie, ktoré pristúpilo k všetkým medzinárodným dohovorom týkajúcim sa aj ľudských práv. Pokiaľ nebude preukázané, že tieto medzinárodné zmluvy a dohody nedodržiava, je potrebné ho považovať za bezpečnú krajinu a teda podľa názoru súdu nebolo v danom prípade potrebné, aby odporca osobitne skúmal, či v tomto členkom štáte Európskej Únie dochádza (vo vzťahu k tam navracaným cudzincom) k porušeniu cit. článku 3 Dohovoru. Pokiaľ by v tomto štáte dochádzalo k systematickému porušovaniu práv Dohovoru, nepochybne by zo strany Európskeho parlamentu či Rady boli voči Maďarsku uplatnené náležité právne postupy či sankcie. Pokiaľ je súdu známe, nič také sa nestalo. Navyše ani sám navrhovateľ v podanom návrhu nijakým spôsobom nenaznačil, či nekonkretizoval, žeby Maďarsko vo vzťahu k tam navracaným cudzincom postupovalo spôsobom, ktorý by znamenal porušovanie ich práv, garantovaných článkom 3 Dohovoru. Krajský súd ďalej poznamenal, že iba veľký počet migrantov na území Maďarska neznamená a ani znamenať nemôže, že tento štát porušuje článok 3 Dohovoru a preto túto časť návrhu považuje za účelovú.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že je nedôvodná. Navrhovateľ namietal postup odporcu vo vzťahu k jeho predchádzajúcemu zaisteniu. Nakoľko predmetom súdneho konania je rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa z 24.10.2015, súdu neprináleží hodnotiť postup či rozhodnutia odporcu, ktoré predchádzali vydaniu napadnutého rozhodnutia. Ako to však vyplýva zo samotného znenia návrhu navrhovateľa, tento bol pôvodne zaistený za účelom jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy - Dohody medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej štátnej hranici (ďalej len „readmisná dohoda“). Následne maďarské orgány odporcovi oznámili, že navrhovateľ je v Maďarsku evidovaný ako žiadateľ o azyl, bol zo zaistenia prepustený, a nanovo zaistený za účelom prípravy a výkonu jeho vrátenia podľa Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) Č. 604/2013 z 26.06.2013, ktorým sa stanovujú kritéria a mechanizmy na určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o medzinárodnú ochranu podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny alebo osobou bez štátnej príslušnosti v jednom z členských štátov (ďalej len „nariadenie Dublin III“). Dublinské stredisko Migračného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „Dublinské stredisko Migračného úradu MVSÚ“) začalo konanie podľa nariadenia Dublin III., ktoré však (následne) bolo zastavené, nakoľko maďarské orgány oznámili, že navrhovateľ nie je v Maďarsku evidovaný ako žiadateľ o azyl. Nakoľko však navrhovateľ preukázateľne vstúpil na slovenské územie z Maďarska a to bez náležitých povolení, pričom bol 24.10.2015 pozitívne lustrovaný

aj v informačných systémoch polície, aktuálne zvolený postup odporcu, ktorý opätovne začal konanie o readmisii navrhovateľa bol dôvodný.

Tvrdenie navrhovateľa, že mu odporca neposkytol možnosť dobrovoľného odchodu zo Slovenska považoval krajský súd za nedôvodné, nakoľko navrhovateľ (ako to vyplýva z obsahu jeho vyjadrenia pred odporcom z 24.10.2015) odmietol možnosť dobrovoľného asistovaného návratu.

K námietke, že odporca sa absolútne nezaoberal vyhodnoteniu rizika úteku navrhovateľa, pričom namietal stanovenú dĺžku jeho zaistenia, krajský súd uviedol, že navrhovateľovej pozornosti zrejme ušlo, že odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval, že navrhovateľ nemá v úmysle zotrvať na slovenskom území, že chce ísť do NSR a tam požiadať o azyl a že na Slovensku azyl nežiada. Tiež skonštatoval, že s poukazom na tento navrhovateľov cieľ existuje reálne riziko, že sa bude i naďalej pohybovať v členských štátoch Európskej Únie, alebo sa skrývať v komunite svojich krajanov. Krajský súd považoval za zřejmé, že odporca sa reálnym rizikom úteku, resp. skrývania sa zaoberal i keď nie koncentrovane na iba jedinom mieste odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti ďalej poznamenal, že navrhovateľov úmysel dostať sa do NSR jednoznačne vyplýva tak z obsahu jeho výsluchu pred odporcom, ako aj z obsahu jeho výsluchu, vykonaného síce nie v konaní pred odporcom, ale v konaní o jeho navrátení na Slovensko z Českej republiky. Mal za to, že u navrhovateľa teda objektívne riziko jeho úteku existovalo a za stavu, kedy navrhovateľ nedisponoval žiadnymi finančnými prostriedkami a nemal na Slovensku ani zabezpečené žiadne ubytovanie, neuplatnenie miernejších donucovacích prostriedkov (§ 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov) bolo dôvodné.

Krajský súd ďalej poznamenal, že konštatovanie existencie rizika úteku (skrývania sa) tak v zmysle článku 3 bod 7. Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území (ďalej len „Návratová smernica“), ako aj v zmysle ust. § 88 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov neznamená iba výlučne uskutočnenie faktického pokusu o útek, či skrývanie sa, ale tiež existenciu dôvodnej obavy - domnienky, že k takémuto skrývaní sa (úteku) môže dôjsť. Ak teda navrhovateľ o azyl na Slovensku požiadať nechcel, migroval po Európe s jediným cieľom - dostať sa do NSR, tam požiadať o azyl a žiť tam, pričom sa týmto svojím úmyslom netajil a podriadiť mu svoje konanie, je potrebné (objektívne) skonštatovať, že u navrhovateľa bol splnený základný predpoklad jeho zaistenia - teda dôvodná obava z jeho skrývania sa, či úteku.

Čo sa týka námietky neprimeranej doby zaistenia navrhovateľa, krajský súd bol toho názoru, že táto doba nie je neprimeranou. Príprava navrátenia navrhovateľa a jeho faktického odovzdania si aktuálne vyžaduje nutný čas, osobitne vo vzťahu k štátu navrátenia (Maďarska), a to vzhľadom k počtu imigrantov nachádzajúcich sa na jeho území, kedy si vybavenie potrebných náležitostí vyžaduje väčší časový priestor oproti stavu, ktorý predchádzal tejto migračnej vlne. O tom svedčia poznatky konajúceho súdu z jeho rozhodovacej činnosti, podľa ktorých zaraďovanie migrujúcich osôb do informačných systémov príslušných maďarských orgánov vykazovalo nie ojedinelé nepresnosti - príslušné maďarské orgány častokrát v minimálnych časových rozmedziach oznamovali rozdielne informácie o evidovaných migrantoch. V prejednávanej veci tomu bolo obdobne, keď maďarská strana oznámila, že navrhovateľ je žiadateľom o azyl, neskôr túto skutočnosť poprela (ako to vyplýva z obsahu podaného návrhu).

K námietke, že odporca opakovane zaistil navrhovateľa za účelom prípravy a výkonu jeho readmisie, keď k realizácii predchádzajúcej readmisie nedošlo krajský súd poznamenal, že tak ako to vyplýva aj z podaného návrhu, maďarská strana v poradí prvú readmisii navrhovateľa odmietla iba z dôvodu, že navrhovateľ je v Maďarsku evidovaný ako žiadateľ o azyl a teda je na mieste aplikácia nariadenia Dublin III. Toto tvrdenie sa však nakoniec nepotvrdilo (v dôsledku čoho Dublinské stredisko Migračného úradu MVSR konanie zastavilo). Teda v danom prípade nešlo o svojvoľné konanie odporcu (o „vyskúšanie možnosti vrátenia navrhovateľa podľa readmisnej dohody s Maďarskom“), ale o konanie, ktorého dôvod je potrebné vidieť jednak vo výpovediach navrhovateľa, hlavne však v rozporných informáciách, ktoré Maďarsko poskytovalo odporcovi. O skutočnosti, že navrhovateľ v Maďarsku o azyl nepožiadaval a že

boli splnené podmienky jeho readmisie svedčí aj fakt, že navrhovateľ bol 11.11.2015 vrátený (odovzdaný) na maďarské územie.

Námietku, týkajúcu sa odporcom zvoleného postupu pri zaistení navrhovateľa, krajský súd taktiež považoval za nedôvodnú. Z rozhodnutia odporcu z 24.10.2015, ktorým vyhostil navrhovateľa zo slovenského územia, považoval za zrejmé, že sa tak stalo s poukazom na ust. § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov - teda z dôvodu, že navrhovateľ mal na Slovensku neoprávnený pobyt. Tento dôvod skutočne existoval, nakoľko navrhovateľ v skutočnosti nedisponoval žiadnym povolením k pobytu na Slovensku. Ďalej uviedol, že zrejmé je aj to, že odporca nemal dôvod navrhovateľa administratívne vyhostiť z niektorého z dôvodov § 82 ods. 2 zákona o pobyte cudzincov. V odôvodnení tohto rozhodnutia o administratívnom vyhostení odporca poukázal na skutočnosť, že 24.10.2015 začal konanie o readmisii navrhovateľa do Maďarska. Osobitne tiež poukázal na ust. § 84 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov - teda na povinnosť zabezpečenia výkonu rozhodnutia o administratívnom vyhostení, ak má byť vyhost'ovaná osoba (v danom prípade navrhovateľ) vrátený na územie zmluvného štátu podľa medzinárodnej zmluvy (v danom prípade readmisnej dohody). V napadnutom rozhodnutí odporca výslovne uviedol, že k zaisteniu navrhovateľa dochádza z dôvodu ust. § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov (teda na účel jeho vrátenia podľa readmisnej dohody) s poukazom na ust. § 84 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov. Teda napadnutým rozhodnutím odporca zákonom stanoveným postupom (§ 84 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov) zabezpečil výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa a to tak, že navrhovateľa zaistil na účel jeho vrátenia podľa readmisnej dohody. Vydaním napadnutého rozhodnutia odporca nijakým spôsobom neukrátil navrhovateľa na jeho právach (ako to navrhovateľ tvrdí), pretože tak voči rozhodnutiu o jeho administratívnom vyhostení, ako aj proti napadnutému rozhodnutiu o zaistení má navrhovateľ možnosť podať odvolanie.

Podľa názoru krajského súdu námietky vznesené navrhovateľom voči napadnutému rozhodnutiu odporcu neboli spôsobilé spochybniť správnosť postupu odporcu v konaní a ani správnosť a zákonnosť napadnuté rozhodnutia a preto napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil ako správne a zákonné.

II.

Stručné zhrnutie odvolacích dôvodov navrhovateľa

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ odvolanie zo dňa 11.01.2016 z dôvodov podľa § 205 ods. 2 písm. c), d) a f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O.s.p.“) t. j., že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam resp. súd neúplne zistil skutkový stav veci, nakoľko nevykonal navrhnuté dôkazy, a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Navrhovateľ rozsudok krajského súdu považoval v mnohých oblastiach za nesprávny. Namietal záver krajského súdu, o tom, že nebolo povinnosťou odporcu skúmať situáciu v Maďarskej republike, nakoľko je členským štátom Európskej Únie a preto sa považuje automaticky za bezpečnú krajinu, pokiaľ sa nepreukáže opak, pričom navrhovateľ podľa názoru prvostupňového súdu opak nepreukázal a jeho tvrdenia sú účelové. Navrhovateľ uviedol, že v administratívnom spise je založené množstvo dôkazov (dokladané ešte v rámci predchádzajúceho konania o opravnom prostriedku proti zaisteniu, na ktoré odkazoval), ktoré preukazujú pochybenia maďarských štátnych úradov pri zaobchádzaní s cudzincami vrátenými do Maďarska, súčasne však v rámci opravného prostriedku zdôrazňoval potrebu skúmania prípustnosti vrátenia do Maďarska, nakoľko odporca, ako jediný je kompetentný uvedenú skutočnosť skúmať. Ďalej, že podstata tejto námietky zostala nepovšimnutá, prvostupňový súd iba konštatoval naplnenie podmienok zaistenia, keďže sú splnené podmienky neoprávneného pobytu, cieľ jeho cesty - NSR (čím má za preukázané riziko úteku), nedostatočné finančné prostriedky, nezabezpečenie ubytovania, nezáujem o azyl na území SR a vydanie rozhodnutia o administratívnom vyhostení.

Konštatoval, že námietka smerovala k skutočnosti, že odporca sa vôbec nezaoberal otázkou, či

navrhovateľ môže byť do Maďarska vrátený. Argumentovať existenciou rozhodnutia o administratívnom vyhostení rovnako v tomto prípade nemožno, nakoľko v tomto rozhodnutí odporca neurčil krajinu, kam má byť navrhovateľ vyhostený, teda ani v konaní o administratívnom vyhostení neskúmal prípustnosť vrátenia navrhovateľa do Maďarskej republiky (keďže nevedel, kam by ho mal vyhostiť). Opakovane uviedol, že ide o návrat v rámci readmisie, kde je jediným orgánom rozhodujúcim vo veci práve odporca. Je preto na jeho zodpovednosť riadne preskúmať podmienky vrátenia, pričom k takémuto postupu ho dokonca zaväzuje priamo readmisná dohoda, konkrétne čl. 10 readmisnej dohody.

Navrhovateľ poukázal na to, že odporca bol povinný zistiť stav dodržiavania ľudských práv a základných slobôd, k čomu ho zaväzujú medzinárodné záväzky Slovenskej republiky. Krajský súd vychádzajúc z presvedčenia, že odporca nemusí zisťovať skutkový stav veci týkajúceho sa dodržiavania ľudských práv (ako výslovne na str. 6 rozsudku uvádza, nie je to potrebné), týmto záverom pochybil.

Navrhovateľ uviedol, že mal obavy z prístupu maďarských štátnych orgánov, ktoré boli podložené správami nachádzajúcimi sa v spise navrhovateľa, avšak krajský súd ich nezobral do úvahy. V súvislosti s tým namietal nesprávne vysporiadanie sa s otázkou efektívnosti a účelnosti zaistenia (s ohľadom na prípustnosť vrátenia), ako základného predpokladu na zaistenie navrhovateľa zo strany krajského súdu.

Namietal nesprávnosť postupu, kedy odporca vydal rozhodnutie o administratívnom vyhostení (bez uvedenia štátu, do ktorého má byť navrhovateľ vyhostený) a súčasne ho zaistil za účelom readmisie, a nie za účelom výkonu administratívneho vyhostenia. Uviedol, že zaistovací dôvod, na základe ktorého bol zaistený, nezodpovedá predchádzajúcemu konaniu a pokiaľ ho odporca chcel zaistiť, mal tak urobiť v zmysle § 88 ods. 1 písm. b) (prípadne pred vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení, podľa písm. a)), a pritom zohľadniť všetky skutočnosti, vrátane vyhostiteľnosti navrhovateľa v súlade s požiadavkou § 81 zákona o pobyte cudzincov.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že, ak malo ísť o postup podľa § 84 ods. 1 písm. c) - teda výkon administratívneho vyhostenia (aj keď má byť vrátený na základe medzinárodnej zmluvy = v rámci readmisie), čo mu napovedá aj samotný názov § 84, mal byť odporcom zaistený za iným účelom - za účelom administratívneho vyhostenia, teda podľa § 88 ods. 1 písm. b). Skonštatoval, že práve voľbou zaistenia na účel vrátenia mu bola uprená možnosť domáhať sa nevyhostiteľnosti (resp. neprípustnosti vrátenia) do Maďarskej republiky a preto sa aj prvostupňový súd, ktorý odsúhlasil takýto postup odporcu, dopustil sa nesprávneho právneho posúdenia. Prítom absencia skúmania prekážok vyhostenia je v konaní o zaistenie súdnou praxou považovaná za závažný nedostatok rozhodnutia o zaistení, ktorý odôvodňuje jeho zrušenie, viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1SZa/4/2015. V súvislosti so zaistením za účelom administratívneho vyhostenia zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 10SZa/2/2015.

Navrhovateľ mal za to, že v jeho prípade existujú fakty brániace jeho vráteniu do Maďarskej republiky. Požiadavka na ich zohľadnenie je v tomto prípade o to naliehavejšia, že o prípustnosti vrátenie nerozhoduje iný orgán v inom konaní, ale práve odporca v rámci konania o readmisii (obzvlášť, keďže rozhodnutie o administratívnom vyhostení neobsahuje určenie krajiny, kam má byť navrhovateľ vyhostený, a je preto zrejmé, že pri rozhodovaní o administratívnom vyhostení sa odporca prekážkami vyhostenia nezaoberal).

Ďalej mal za to, že odporca sa v konaní musí zaujímať o prípadné hrozby porušenia povinnosti štátu garantovať základné práva a slobody, obzvlášť pokiaľ tieto sú namietané a ich existencia v rámci konania preukazovaná, a preto krajský súd pochybil, keď konštatoval opak.

S poukazom na čl. 15 ods. 1 a 4 a čl. 17 Návratovej smernice uviedol, že Návratová smernica výslovne požaduje odôvodnenosť predpokladu na odsun. Mal za to že odporca je povinný skúmať existenciu možnosti vrátenia do krajiny, kam má byť navrhovateľ vrátený, a to aj s ohľadom na dodržiavanie jeho základných práv. Pokiaľ tak neurobil, pochybil a rovnako pochybil aj prvostupňový súd, ktorý konštatoval zákonnosť takéhoto postupu.

Poznamenal, že zaistenie cudzinca znamená obmedzenie alebo dokonca v závislosti na povahe, dĺžke, dôsledkoch a spôsobe zaistenia zbavenie jeho slobody. Ide teda o veľmi citelný zásah do jedného z najvýznamnejších práv jednotlivca. Takýto zásah môže byť prípustný len za prísne vymedzených podmienok definovaných nielen zákonom o pobyte cudzincov ale predovšetkým ústavným poriadkom Slovenskej republiky, pričom poukázal na znenie čl. 8 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd.

Ďalej uviedol, že konštatácia, že nebol ukrátený na svojich právach, pretože proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení a rozhodnutiu o zaistení bolo možné podať opravný prostriedok, je rovnako nepravdivá. V prípade, ak je vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení, podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu o administratívnom vyhostení nijako neovplyvní rozhodnutie o návrate podľa readmisnej dohody. Námietky týkajúce sa prekážok administratívneho vyhostenia namietané iba v konaní o administratívnom vyhostení reálne nijako neovplyvnia realizáciu readmisie. Preto je nevyhnutné, aby práve v konaní o zaistení boli namietané skutočnosti týkajúce sa prekážok návratu a tieto zohľadnené, a nie tieto úplne ignorované s odkazom na možnosť namietat' ich v konaní o administratívnom vyhostení, či nezohľadniť ich z dôvodu „neexistujúcej potreby“. Skutočnosť, že tieto neboli nikým zohľadňované, svedčí aj fakt, že navrhovateľ bol napriek svojim obavám (s tým, že žiadny orgán dôvodnosť jeho obáv nevyvrátil), do Maďarska proti svojej vôli vrátený.

Navrhovateľ namietal aj tvrdené dôvody existencie obavy úteku. Skutočnosť, že cieľom jeho cesty bolo Nemecko, kde chcel požiadať o azyl (za situácie, kedy krajine, ktorá mala voči nemu konať ako prvá krajina -Maďarsko, ho nechá odísť do krajiny, odkiaľ má vedomosť, že ako žiadateľ o azyl bude vítaný a medzinárodná ochrana mu bude udelená - Nemecko) nemožno automaticky považovať za preukázateľné riziko úteku. Vzniknutú situáciu v súvislosti s migračnou krízou nemožno pripisovať za chybu navrhovateľa a trestať ho pozbavením slobody.

K tvrdeniu krajského súdu, že „predmetom súdneho konania je rozhodnutie odporcu o zaistení a preto súdu neprináleží hodnotiť postupy, či rozhodnutia odporcu, ktoré predchádzali vydaniu napadnutého rozhodnutia“ navrhovateľ uviedol, že je potrebné dať za pravdu krajskému súdu ohľadom predmetu konania, avšak mal za to, že celkový postup týkajúci sa zaobchádzania s ním je dôležitým ukazovateľom zákonnosti postupu správneho orgánu. Povinnosťou odporcu je preto dôsledné zistenie skutkového stavu veci, rovnako aj prvostupňového súdu a pokiaľ súd posudzoval prípad bez ďalšieho kontextu, podľa názoru navrhovateľa pochybil.

Navrhovateľ mal za to, že krajský súd sa pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia dopustil pochybení uvedených vyššie a preto považoval rozsudok krajského súdu za nesprávny.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa v stanovenej lehote nevyjadril.

IV.

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-BB8-194-013/2015-AV zo dňa 24.10.2015 rozhodol o zaistení navrhovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov dňom 24.10.2015 s tým, že ho zaistil na dobu 3 mesiace, t. j. do 24.01.2016, a to na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy nakoľko má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt. V zmysle § 88 ods. 5 zákona o pobyte cudzincov ho umiestnil v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že dňa 24.10.2015 o 10.30 hod. bol navrhovateľ predvedený v zmysle ust. § 79 zákona o pobyte cudzincov na Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Medveďov (ďalej len „OCP PZ Medveďov“) v súvislosti s konaním o administratívnom vyhostení. Kontrolou totožnosti a preverovaním v informačných systémoch polície bolo zistené, že navrhovateľ na území Slovenskej republiky nemá žiadny druh pobytu. Na území Slovenskej republiky sa nachádzal neoprávnene a nie je držiteľom cestovného dokladu.

Ďalej uviedol, že po predvedení navrhovateľa previerkou vzniklo podozrenie, že sa dopustil priestupku v zmysle ust. § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a to tým, že má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky, pričom nelegálne dňa 07.08.2015 vstúpil z územia Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky bez cestovného dokladu, bez udeleného platného víza, alebo povolenia na pobyt, ktoré by ho oprávňovali na vstup a pobyt na území Slovenskej republiky. Preverovaním v informačných systémoch Policajného zboru bolo zistené, že na území Slovenskej republiky nemá udelený žiadny druh a účel pobytu, rovnako nie je žiadateľom o azyl na území Slovenskej republiky ani v inom členskom štáte.

Na základe zistených skutočností odporca začal dňa 24.10.2015 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-193-002/2015-AV konanie o administratívnom vyhostení podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov s poukazom na § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, nakoľko navrhovateľ mal neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

V rámci konania bola na OCP PZ Medveďov, za prítomnosti tlmočníka z jazyka arabského do slovenského a naopak, dňa 24.10.2015 pod č. p.: PPZ-HCP-BB8-193-010/2015-AV spísaná s navrhovateľom zápisnica o podaní vyjadrenia. V uvedenej zápisnici uviedol, že sa volá V., nar. XX.XX.XXXX v Sýrii. Je slobodný, bezdetný, moslimského vierovyznania. Sýriu opustil pred tromi mesiacmi z dôvodu, že je v Sýrii vojna. Cestoval do Turecka. Odišiel do mesta Izmir, kde sa dohodol s prevádzateľom. Ten ho previedol do Grécka na člnu na ostrov Kos. Trajektom odišiel do Atén, kde vlakom prišiel ku hraniciam s Macedónskom. Hranicu prekročil pešo. Následne vlakom k hraniciam so Srbskom a cez hranicu prešiel pešo. V Srbsku vlakom cestoval do Belehradu, odtiaľ znova vlakom k maďarským hraniciam. Maďarské hranice prešiel pešo. Následne vlakom do Budapešti. V Budapešti si kúpil lístok na vlak do Berlína. V tom istom vlaku ho kontrolovala až polícia v Česku.

Ďalej do zápisnice uviedol, že v Európskej únii nemal zabezpečené ubytovanie a nemá ani adresu, kde by bol zastihnuteľný. V Slovenskej republike nemá žiadnych známych, s nikým sa tu nestretáva, nemá finančné prostriedky k zloženiu finančnej záruky, nemá v pláne v Slovenskej republike zostať a chce ísť do Nemecka.

Odporca uviedol, že v rámci konania bolo preukázané, že sa navrhovateľ dopustil priestupku podľa ustanovenia § 118 ods. 1 písm. a) zákona o pobyte cudzincov a súčasne porušenia čl. 5 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 562/2006, ktorým sa ustanovuje Kódex spoločenstva o pravidlách upravujúcich pohyb osôb cez hranice (Kódex schengenských hraníc).

Na základe zistených skutočností, boli následne po spísaní zápisnice o podaní vyjadrenia navrhovateľa, zhromaždení ďalších dôkazov a preštudovaní všetkých podporných a získaných podkladov a dokumentov, kontaktované príslušné štátne orgány Maďarskej republiky so žiadosťou o prijatie navrhovateľa v zmysle readmisnej dohody pod č.p.: PPZ-HCP-BB8-193-013/2015-AV. Odovzdanie navrhovateľa bolo navrhnuté na deň 06.11.2015 o 16.00 hod. na Spoločnom kontaktnom pracovisku Čuňovo - Rajka. Deň 24.10.2015 považuje správny orgán za deň začiatku výkonu readmisie do Maďarskej republiky podľa medzinárodnej zmluvy.

Na základe uvedených skutočností odporca dňa 24.10.2015 pod č.p.: PPZ-HCP-BB8-193-012/2015-AV rozhodol o administratívnom vyhostení navrhovateľa podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov s poukazom podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov nakoľko má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky. Súčasne bol podľa § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov

navrhovateľovi zakázaný vstup na územie Slovenskej republiky na dobu 2 roky. Podľa § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“) odporca vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

Dokazovaním a na základe vlastných zistení odporca konštatoval, že boli splnené podmienky § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, pretože navrhovateľ mal neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky a členských štátov. Dôvodom na výkon administratívneho vyhostenia podľa § 84 ods. 1 písm. c) zákona o pobyte cudzincov bola skutočnosť, že navrhovateľ mal byť podľa medzinárodnej zmluvy vrátený na územie zmluvného štátu. V uvedenom prípade medzinárodnou zmluvou bola readmisná dohoda. Odporca poznamenal, že zhromaždil dostatočné dôkazy a podklady na základe ktorých bolo zistené, že navrhovateľ mal na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt, kam pricestoval z územia zmluvného štátu - Maďarskej republiky.

Na základe uvedeného odporca dňa 24.10.2015 pod č.p.: PPZ-HCP-BB8-194-002/2015-AV začal konanie o zaistení navrhovateľa podľa ustanovenia § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, pričom poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 264/09 z 19. októbra 2010: „Konanie o zaistení a konanie o administratívnom vyhostení sú síce dve odlišné konania, ale v žiadnom prípade nie sú úplne nezávislé či izolované.“

Odporca ďalej uviedol, že v rámci konania bola na OCP PZ Medved'ov podľa § 22 Správneho poriadku za prítomnosti tlmočníka z jazyka arabského do slovenského a naopak, dňa 24.10.2015 pod č.p.: PPZ-HCP-BB8-194-011/2015-AV spísaná s navrhovateľom zápisnica o podaní vyjadrenia. Do zápisnice o podaní vyjadrenia uviedol, že ustanovenému tlmočníkovi rozumie a súhlasí s tlmočením, nepožaduje na správnom orgáne prítomnosť právneho zástupcu, nemá žiadne zdravotné problémy a nežiada o lekárske vyšetrenie. Ďalej, uviedol že sa volá V., nar. XX.XX.XXXX v Sýrii. Je slobodný, bezdetný, moslimského vierovyznania. Sýriu opustil pred tromi mesiacmi z dôvodu, že je v Sýrii vojna. Opätovne, ako aj v zápisnici pod č. p: PPZ-HCP-BB8-193-010/2015-AV, opísal trasu svojej cesty ako aj svoju finančnú situáciu, ďalej to že v Slovenskej republike nemá zabezpečené ubytovanie ani žiadnych známych, s nikým sa tu nestretáva, nikdy v Slovenskej republike nebol a nemá tu v pláne zostať, pretože chce ísť do Nemecka. Tiež v predmetnej zápisnici vyhlásil, že v domovskom štáte mu nehrozí žiadne nebezpečenstvo a o udelenie azylu v Slovenskej republike nežiada, rovnako nežiada o asistovaný dobrovoľný návrat cestou medzinárodnej organizácie pre návrat IOM.

Odporca poznamenal, že v rámci konania sa zaoberal aj otázkou alternatívy zaistenia s poukazom na § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, pričom navrhovateľ nesplnil podmienku podľa § 89 ods. 3 zákona o pobyte cudzincov, pretože nepreukázal finančné zabezpečenie pobytu vo výške podľa § 6 zákona o pobyte cudzincov.

Taktiež odporca považoval z doterajšieho spôsobu života za zrejmé, že navrhovateľ si nie je schopný si zabezpečiť primeranú nehnuteľnosť na bývanie, prípadne primerané ubytovanie počas pobytu na území Slovenskej republiky a finančné prostriedky na pokrytie pobytu pre seba. Predchádzajúcim pobytom a životom v inej krajine, resp. v krajine pôvodu si nevytvoril dostatočné finančné prostriedky na pokrytie svojho ďalšieho pobytu na území Slovenskej republiky, čo vyplýva z jeho súčasnej finančnej situácie a nelegálneho pobytu. Pri vykonanej prehliadke cudzinca bolo zistené, že nedisponuje finančnou hotovosťou. Existuje tu reálne riziko, že sa bude naďalej pohybovať v členských štátoch nelegálne a neoprávnene, pretože sa na území Slovenskej republiky nachádza bez rodinných príslušníkov a nie je držiteľom oprávnenia na pobyt, alebo sa bude skrývať v komunite svojich krajanov, pričom miesto jeho pobytu nebude správnomu orgánu známe, keďže nemá na území Slovenskej republiky povolený pobyt, udelenú medzinárodnú ochranu, zabezpečené ubytovanie ani prístup k finančným prostriedkom.

Pri zaoberaní sa inými normatívnymi prostriedkami na dosiahnutie účelu sa odporca opieral o správnu úvahu a o skutočnosť, že navrhovateľ je bez dostatočných finančných prostriedkov, vďaka ktorým by si vedel zabezpečiť vhodné ubytovanie, čo by mohlo mať za následok ujmu na verejný poriadok a zdravie navrhovateľa. Bez uvedených základných potrieb a finančných prostriedkov sa navrhovateľ

môže dostať do stavu núdze, či už sociálnej, hmotnej, finančnej alebo aj protiprávnej, čo nebude prospievať bytiu a životu navrhovateľa na území Slovenskej republiky. Preto podľa názoru odporcu by mal byť navrhovateľ bez zbytočného odkladu odovzdaný do štátu, odkiaľ pricestoval nelegálne na základe medzinárodnej dohody. Touto krajinou je Maďarská republika.

Skonštatoval, že z vyjadrení navrhovateľa a na základe zistených skutočností správneho orgánu počas konania je nepochybné, že nemohol konať v zmysle ust. § 89 ods. 1 písm. a) a b) zákona o pobyte cudzincov.

Čo sa týka dĺžky doby zaistenia, odporca v súlade s § 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov určil dĺžku zaistenia do doby riadneho odovzdania navrhovateľa v rámci readmisie na územie zmluvného štátu Maďarskej republiky, najdlhšie však do dňa 24.01.2016. Uvedená doba zaistenia je podľa odporcu nevyhnutná a oprávnená na vykonanie úkonu vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy vzhľadom aj na nepriaznivú súčasnú situáciu v oblasti nelegálnej migrácie na území Maďarskej republiky a v okolitých členských štátoch únie. Počas uvedenej doby odporca v spolupráci s inými útvarmi Policajného zboru chce vykonať všetky dostupné úkony smerujúce k zabezpečeniu odovzdania navrhovateľa na územie Maďarskej republiky.

Uviedol, že doba zaistenia, ktorá je esenciálnou zložkou inštitútu zaistenia sa môže skrátiť, pričom presná doba zaistenia sa nedá konkrétne a taxatívne určiť, pretože závisí od viacerých faktorov, ako je aj zabezpečenie a vybavenie všetkých náležitostí potrebných k reálnemu fyzickému odovzdaniu navrhovateľa na územie Maďarskej republiky, ktoré vykoná iný útvar Policajného zboru. Poznamenal, že počas celej doby zaistenia bude postupovať v zmysle ustanovenia § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov a skúmať, či trvá účel zaistenia.

S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Sžs/23/2010 zo dňa 27.04.2011, z ktorého obsahu vyplýva, že pri rozhodovaní o zaistení cudzinca je potrebné zvážiť, či je výkon správneho vyhostenia aspoň potenciálne možný, sa odporca zaoberal aj touto podmienkou a uviedol, že nakoľko navrhovateľ bol oboznámený, že bude odovzdaný na územie štátu, z ktorého pricestoval nelegálne (Maďarská republika), nebránia závažné dôvody tomu, aby výkon odovzdania v rámci readmisie do Maďarskej republiky nebol zrealizovaný a možný.

Ďalej odporca uviedol, že zaistenie navrhovateľa bolo účelné a efektívne, pretože navrhovateľ je osobou, ktorá nelegálne prekročila štátnu hranicu z Maďarskej republiky na územie Slovenskej republiky, pričom pokračoval v ceste aj do iného štátu Európskej Únie. Efektívnosť spočíva hlavne v bezproblémovom odovzdaní navrhovateľa v konkrétnom čase za prítomnosti orgánu Policajného zboru. Týmto sa dosiahne riadne a fyzické odovzdanie účastníka konania a zabezpečí sa jeho odchod z územia Slovenskej republiky, kde sa nachádza nelegálne a ktoré by nezaistením nebolo možné. Navrhovateľ sa nemienil dobrovoľne vrátiť na územie Maďarskej republiky, ale chcel ďalej cestovať nelegálne do Nemecka. Efektívnosťou a účelnosťou zaistenia je aj ochrana záujmov Slovenskej republiky vo vzťahu k nelegálnosti pobytu a povinnosťou odovzdania navrhovateľa v rámci readmisného konania na územie iného štátu za prítomnosti orgánu Policajného zboru Slovenskej republiky. Z dôvodu, ak by nebol navrhovateľ zaistený, pokračoval by do iných krajín Únie taktiež nelegálne, ako to mal v úmysle a nebolo by možné riadne odovzdanie, ktorého čas závisí od vyjadrenia požiadanej strany. Do uvedenej doby je preto potrebné zaistenie, ktoré odporcovi priamo vyplýva zo zákona o pobyte cudzincov a je potrebné z dôvodu, že odovzdanie prebieha prostredníctvom Policajného zboru.

Poznamenal, že na základe správnej úvahy sa dostatočne zaoberal a vykonal všetky úkony a opatrenia, aby bola splnená podmienka efektívnosti a účelnosti zaistenia účastníka konania.

Počas konania o zaistení navrhovateľa sa odporca ďalej zaoberal aj otázkou rešpektovania súkromného a rodinného života účastníka konania v zmysle v článku 8 ods. 1 Dohovoru. Odporca konštatoval, že práva navrhovateľa vyplývajúce z čl. 8 ods. 1 Dohovoru neupiera a plne ich rešpektuje. Navrhovateľ však nemá na území Slovenskej republiky žiadne záväzky, nemá k nej žiadne väzby, ani relevantné

dôvody na zotrvanie na jej území. Odporca rešpektoval aj súkromný a rodinný život navrhovateľa a konal v jeho záujme a nebola mu spôsobená ujma, ktorá by mala za negatívny následok na jeho živote, zdraví a sociálnej existencii, pretože navrhovateľ sa nachádza na území Slovenskej republiky bez víz, bez udelenia medzinárodnej ochrany, finančných prostriedkov a zabezpečeného ubytovania, ktorými by si vedel zabezpečiť svoju existenciu a pobyt na území Slovenskej republiky.

Odporca konštatoval, že vzhľadom k prebiehajúcemu konaniu o zaistení na účel jeho vrátenia v zmysle medzinárodnej zmluvy, je zaistenie v súlade s článkom 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru. K výkonu odovzdania navrhovateľa v zmysle readmisnej dohody na územie Maďarskej republiky priamo slúži inštitút zaistenia, aby mohol byť po preštudovaní podporných dokumentov orgánom Maďarskej republiky a stanovisku k prevzatiu aj odovzdaný. V zmysle článku 4 odseku 1 readmisnej dohody začal odporca dňa 24.10.2015 výkon readmisie, ktorá bola doručená príslušným orgánom Maďarskej republiky.

Odporca poznamenal, že Európsky súd pre ľudské práva vo svojej ustálenej judikatúre vyslovil, že zmluvné štáty majú právo kontrolovať vstup, pobyt a odchod cudzincov z ich územia. Dohovor ani jeho protokoly nezaručujú právo na pobyt cudzinca na území zmluvného štátu ani právo na azyl. Zároveň poukázal aj na znenie čl. 17 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky.

Ďalej uviedol, že sa počas konania zaoberal a bral do úvahy aj Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/115/ES zo 16. decembra 2008 o spoločných normách a postupoch členských štátov na účely návratu štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorí sa neoprávnene zdržiavajú na ich území.

Mal za to, že so zaisteným navrhovateľom sa zaobchádza humánne, rešpektujú sa jeho základné práva v súlade s medzinárodným a vnútroštátnym právom a sú taktiež dodržiavané zásady uznávané najmä Chartou základných práv Európskej únie. Navrhovateľovi bola daná možnosť oboznámiť sa s podkladmi pred vydaním rozhodnutia, ako aj navrhnúť ich doplnenie, a k podkladom pre vydanie rozhodnutia sa navrhovateľ vyjadril, že nemá námietky.

Odporca na záver konštatoval, že po preskúmaní okolností veci zistil, že sú splnené podmienky k zaisteniu navrhovateľa. Na základe uvedených skutočností preto rozhodol o zaistení navrhovateľa v zmysle § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

V.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z.) dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné potvrdiť. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 03.02.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o zaistení navrhovateľa podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či odvolacie námietky odporcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 250i ods. 1 O.s.p. sa v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku „Rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov“. Pokiaľ v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku s výnimkou § 250a.

Podľa § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajt je oprávnený zaistiť štátneho príslušníka tretej krajiny na účel jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, ak neoprávnene prekročil vonkajšiu hranicu alebo má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Medzinárodnou zmluvou je Dohoda medzi vládou Slovenskej republiky a vládou Maďarskej republiky o readmisii osôb na spoločnej štátnej hranici 30/2004 Z. z.

Podľa § 88 ods. 4 veta prvá zákona o pobyte cudzincov štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac na 6 mesiacov.

Podľa § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia, môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť

- a) hlásenia pobytu alebo
- b) zložiť peňažnú záruku.

Podľa § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Námietku navrhovateľa, že krajský súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, považuje odvolací súd za nedôvodnú.

Zo samotnej podstaty preskúmavacieho súdneho konania, ktoré smeruje k prieskumu správneho konania vyplýva, že administratívny spis je obrazom a výsledkom správneho konania, pretože dokladá jeho priebeh a skutkový stav, ktorý tu bol v dobe rozhodovania správneho orgánu. Zásadne pritom platí, že skutkové dôvody, o ktoré sa opiera správne rozhodnutie, musia byť podložené obsahom administratívneho spisu - v opačnom prípade by bolo správne rozhodnutie, ktoré vzišlo za takéhoto konania nepreskúmateľným pre nedostatok dôvodov. Ďalšie zisťovanie skutkového stavu veci až v konaní pred súdom nie je vylúčené (§ 250i ods. 1 O.s.p.), pretože súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia.

Pokiaľ však krajský súd vychádzal pri rozhodovaní iba z obsahu administratívneho spisu, nemožno takémuto postupu principiálne nič vytknúť. Navyše navrhovateľ ani v odvolaní proti rozsudku krajského súdu nespresnil aké dôkazy mali byť krajským súdom k lepšiemu zisteniu skutkového stavu veci vykonané. Navrhovateľ len poukázal na dôkazy dokladané v rámci predchádzajúceho konania o

opravnom prostriedku proti zaisteniu, a preto za tejto situácie bolo potrebné takúto argumentáciu odmietnuť ako bezpredmetnú.

Odvoláciu námietku navrhovateľa, ktorý sa domáhal zrušenia rozhodnutia odporcu, z dôvodu, že odporca nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď nijako neskúmal možnosti vrátenia navrhovateľa s ohľadom na namietané porušovanie jeho základných práv a slobôd garantovaných mu čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vec nesprávne právne posúdil, keď iba na základe súhlasu Maďarskej republiky s readmisiou bez toho, aby si overil, či v prípade navrhovateľa je vrátenie možné, vyhodnotil odvolací súd za nedôvodnú.

Odvolací súd sa stotožnil s názorom krajského súdu, že odporca v konaní dostatočným a zákonným spôsobom zistil stav veci - predovšetkým preukázateľne zistil ako a za akých okolností sa navrhovateľ dostal na slovenské územie, že v Maďarsku nepožiadaval o azyl, o ktorý nechce požiadať ani na Slovensku, že nedisponuje žiadnym relevantným dokladom totožnosti, že svoje finančné prostriedky nechce použiť na zabezpečenie pobytu na Slovensku a tiež, že chce ísť do Nemecka. Odporca podľa odvolacieho súdu zhromaždil dostatočné dôkazy a podklady, na základe ktorých bolo zistené, že navrhovateľ má na území Slovenskej republiky neoprávnený pobyt.

Takto zistený stav veci bol aj podľa odvolacieho súdu dostatočným k tomu, aby odporca pristúpil k readmisii navrhovateľa podľa uzatvorenej readmisnej dohody.

Nakoľko bolo zistené, že navrhovateľ neoprávnene vstúpil na územie Slovenskej republiky z územia Maďarska a že v Maďarsku nie je registrovaný ako žiadateľ o azyl, začal príslušný správny orgán Slovenskej republiky konanie o administratívnom vyhostení a o zákaze vstupu a po vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení konanie o jeho vrátení na územie Maďarska podľa medzinárodnej zmluvy, čím došlo k splneniu podmienky na zaistenie účastníka konania v zmysle § 88 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov.

Námietku navrhovateľa spočívajúcu v tom, že konanie má inú vadu, ktorú navrhovateľ špecifikoval v podstate tým, že postup odporcu bol nesprávny, pretože zaist'ovací dôvod, na základe ktorého bol zaistený navrhovateľ nezodpovedal predchádzajúcemu konaniu a preto sa prvostupňový súd tým, že takýto postup odporcu odsúhlasil dopustil nesprávneho právneho posúdenia, nepovažoval odvolací súd za dôvodnú.

Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými podstatnými námietkami navrhovateľa uplatnenými v opravnom prostriedku, s ich vyhodnotením sa stotožnil aj súd odvolací a v podrobnostiach na tieto závery krajského súdu odkazuje s poukazom na ich správnosť.

Podrobná argumentácia krajského súdu k jednotlivým námietkam navrhovateľa (viď kapitola I. tohto rozsudku), ktorou krajský súd objasnil z akého dôvodu nepovažoval navrhovateľom uplatnené námietky za spôsobilé spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu o zaistení navrhovateľa sa premietli do jeho právneho záveru o zákonnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, ktoré potvrdil.

Najvyšší súd preto nemohol považovať za vadu konania skutočnosť, že krajský súd potvrdil postup odporcu, ktorý zaistil navrhovateľa za účelom jeho vrátenia podľa medzinárodnej zmluvy, pretože súd prvého stupňa objasnil podrobnou a vecne správnou argumentáciou prečo nepovažoval odvolacie námietky navrhovateľa za dôvodné. V podstate argumentácia uplatnených námietok navrhovateľa v opravnom prostriedku vychádzala z jeho presvedčenia, že ho odporca zaistil bez skúmania možnosti jeho vrátenia do Maďarska najmä s ohľadom na namietané porušovanie jeho základných práv a slobôd garantovaných mu čl. 3 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Krajský súd sa uvedenou námietkou v napadnutom rozsudku osobitne zaoberal a rozsiahlym a zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktorý danú námietku nepovažoval za dôvodnú. S uvedeným názorom odporcu sa stotožňuje aj odvolací súd. Z argumentácie rozhodnutia súdu prvého

stupňa totiž vyplýva, že: „...Maďarsko je členským štátom EÚ, ktoré navyiac pristúpilo k všetkým medzinárodným dohovorom týkajúcim sa aj ľudských práv. Pokiaľ nebude preukázané, že tieto medzinárodné zmluvy a dohody nedodržiava, je potrebné ho považovať za bezpečnú krajinu a teda podľa názoru súdu nebolo v danom prípade potrebné, aby odporca osobitne skúmal, či v tomto členskom štáte EÚ dochádza (vo vzťahu k tam navracaným cudzincom) k porušeniu cit. Článku 3 Dohovoru. Navyiac ani sám navrhovateľ v podanom návrhu nijakým spôsobom nenaznačil či nekonkretizoval, žeby Maďarsko vo vzťahu k tam navracaným cudzincom postupovalo spôsobom, ktorý by znamenal porušovanie ich práv, garantovaných Článkom 3 Dohovoru. Súd tiež poznamenáva, že iba veľký počet migrantov na území Maďarska neznamená a ani znamenať nemôže, že tento štát porušuje ust. Článok 3 Dohovoru ...“

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje odvolacie námietky navrhovateľa za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Z pohľadu uplatnených námietok navrhovateľa, ktoré určujú rozsah súdneho prieskumu rozhodnutia správneho orgánu nezistil ani žiadne pochybenie v postupe odporcu ani krajského súdu.

Na základe vyššie uvedených úvah konštatuje, že krajský súd dospel k správne mu záveru, keď napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil. Krajský súd sa podrobne zaoberal všetkými podstatnými námietkami navrhovateľa a dospel k správne mu záveru, že rozhodnutie odporcu bolo vydané v súlade so zákonom, je riadne odôvodnené a odporca v ňom dostatočným spôsobom vyjadril svoje úvahy relevantné pre rozhodnutie o zaistení navrhovateľa.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. Navrhovateľovi, ktorý nemal v odvolacom konaní úspech, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.